

307

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 lutego 2001 r.

w sprawie określenia przypadków, w których dofinansowanie przedsiębiorców publicznych uznane będzie za pomoc.

Na podstawie art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. o warunkach dopuszczalności i nadzorowaniu pomocy publicznej dla przedsiębiorców (Dz. U. Nr 60, poz. 704) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa przypadki stanowiące pomoc dofinansowania przedsiębiorców publicznych przez organ udzielający pomocy na warunkach odbiegających od normalnych praktyk inwestycyjnych stosowanych przez przedsiębiorców niebędących przedsiębiorcami publicznymi.

§ 2. Przez normalne praktyki inwestycyjne, o których mowa w § 1, rozumie się praktyki inwestycyjne stosowane przez przedsiębiorców, niebędących małymi lub średnimi przedsiębiorcami, przyjmujących przy inwestowaniu długookresową perspektywę w zakresie osiągnięcia zysku.

§ 3. Za pomoc uznaje się dofinansowanie przedsiębiorców publicznych przez organy udzielające pomocy w przypadkach, o których mowa w § 1, w szczególności w formie:

- 1) dotacji, w tym również na pokrywanie strat wynikających z prowadzenia działalności gospodarczej,
- 2) umorzenia należności,
- 3) zrzeczenia się udziału w zyskach,
- 4) zamiany wierzytelności organu udzielającego pomocy na udziały lub akcje w spółce handlowej będącej przedsiębiorcą publicznym,

5) udzielania kredytów, pożyczek, gwarancji lub poręczeń przedsiębiorcom publicznym na warunkach korzystniejszych od oferowanych na rynku,

6) dokapitalizowania przedsiębiorcy publicznego.

§ 4. 1. Kredyt lub pożyczkę, o których mowa w § 3 pkt 5, uznaje się za pomoc, gdy oprocentowanie kredytu lub pożyczki jest korzystniejsze niż oferowane przedsiębiorcy publicznemu na rynku.

2. Za pomoc uznaje się również udzielenie niezależnego lub niewystarczająco zabezpieczonego kredytu lub pożyczki przedsiębiorcy publicznemu, który nie uzyskałby takiego kredytu lub pożyczki na rynku ze względu na brak zdolności kredytowej.

§ 5. 1. Poręczenia lub gwarancje, o których mowa w § 3 pkt 5, uznaje się za pomoc, gdy po uwzględnieniu kosztów takiej gwarancji lub poręczenia, w tym opłat z nimi związanych, koszt pozyskania środków bez gwarancji lub poręczenia jest wyższy od kosztu pozyskania środków z gwarancją lub poręczeniem organów udzielających pomocy.

2. Za pomoc uznaje się również udzielenie przedsiębiorcy publicznemu niezabezpieczonej lub niewystarczająco zabezpieczonej gwarancji lub poręczenia w sytuacji, w której nie był on w stanie uzyskać takiej gwarancji lub poręczenia na rynku.

§ 6. 1. Dokapitalizowanie, o którym mowa w § 3 pkt 6, poprzez podwyższenie kapitału zakładowego spółki handlowej, będącej przedsiębiorcą publicznym, uznaje się za pomoc, gdy:

- 1) sytuacja finansowa przedsiębiorcy, z uwzględnieniem wielkości jego zadłużenia oraz sektora, w którym działa, powoduje, że kwota, którą dokapitalizowano przedsiębiorcę, nie zwróci się w odpowiednim czasie w postaci dywidend lub wyższej wartości udziałów lub akcji,
- 2) z powodu niewystarczającego poziomu przepływów pieniężnych przedsiębiorca nie uzyskałby na rynku środków finansowych do podwyższenia kapitału,
- 3) ma ono charakter krótkoterminowy, z określonym z góry terminem i ceną odsprzedaży w celu umorzenia,
- 4) skutkiem dokapitalizowania spółki, w której akcjonariuszami i udziałowcami są zarówno przedsiębiorcy niebędący przedsiębiorcami publicznymi, jak i przedsiębiorcy publiczni, jest znaczące zwiększenie udziału Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego w kapitale zakładowym,

5) organ udzielający pomocy nabywa udziały lub akcje w spółce handlowej będącej przedsiębiorcą publicznym w wysokości przewyższającej sumę aktywów netto spółki.

2. Za pomoc uznaje się również dokapitalizowanie przez organ udzielający pomocy nowo utworzonego przedsiębiorcy, który przejmie od przedsiębiorcy publicznego, zagrożonego upadłością, w całości lub w części, prowadzenie działalności gospodarczej przynoszącej straty.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.